

QUESTIO I.

Quare ex omnibus arboribus potius ficulnea, quam quæcumque alia arbor maledicitur?

8. Textus. A It Textus; Videns sci arborem circa viam, venit ad eam. Cum in illa non invenisset fructum, cam ariditate percussit. Quæstio est, cur potius ficulnea in hanc maledictionem devenit, quam quæcumque alia arbor?

9. Abulens. Ad quod primò tripliciter respondet Abulens. q. 122. Primò, quia forsitan in via non erat alia arbor; secundò, & melius; quia etsi ibi essent alie arbores, quando ut dicitur in exordio hujus capituli, cædebant in via ramos olivatum; & ibi esset Mons Oliveti, per quem fiebat transitus in Jerusalem; tamen fructus olive decerpitur ex arbore statim non est aptus ad cibum. Tertio; quia etsi essent alie arbores, non ita luxuriabant multitudine, ac amplitudine foliorum, ut ficulnea; & ideo ut illa, alie arbores fructus non promittebant; & ingenti spe implere, & omni fructu carere, ac nullum producere, maledictione, ac ariditate dignissimum est, & ideo in hanc incidit ficulnea.

10. D. Ambr. Secundò: D. Ambrosius ad cap. 13. Lucæ, magnam singularitatem in ficulnea rectè expendit, & ait: Si diligenter inquiras discretam ab usu arborum cæterarum consuetudinem naturæ hujus, inveniet. Namque alie flores ferunt, antequam fructum, pomæque ventura prænotio sui flore designant: hæc sola ab initio germinat poma pro floribus: in aliis flos discutitur, & poma nascuntur: in hac poma decidunt, ut poma succedant. Ficus etsi fertilior cæteris plantis invenitur, ab usu aliarum omnium maximè discrepat: nam cæteræ arbores prius flores germinant, deinde in fructus convalescunt: At sola ficus flores non producit, sed statim fructibus exornata turgescit, de singularitate vana, de fructibus valde superba, utpote geminos fructus producens in anno: Alie flores ferunt antequam fructus; hæc sola ab initio germinat poma pro floribus. Ficus singularitatem affectat, & licet præ cæteris uberior: ac dulciores fructus germinat, adeo periculosum est ab omnium usu desistere, ut sola maledicta ficus arefcit, quia singularitate tumida luxuriat. Vide supra cap. 2. q. 8. n. 22. 23.

11. D. Ambr. Tertio, ad eadem Ambrosii verba: In aliis flos discutitur, & poma nascuntur: in hac poma decidunt, ut poma succedant. Alie arbores productis foliis germinant, seu parvum protulcunt germen, quod erumpit in flores, & inde nascuntur fructus; at sola ficus suo vigore uberior, nec germinat, nec flores profert, sed statim profilit in fructus; & qui non paulatim, ac per communes gradus ascendit, sed statim, ac repente evolat ad summum, sic suo vigore deperditio cadit, ut sola ficus maledicta arefcit. Quæ super cæteras se voluit extollere, sub omnibus deprimatur.

12. Pelusiora. Quarto: Isidorus Pelusiora lib. 1. epist. 51. ait: In hac re, arcanus quidam sermo annexus

Spem sine fructu dare, maledicitur.

Periculosa singularitas ob quam ficus maledicta arefcit.

Qui non paulatim, sed repente profilit, cadit.

est à senibus sapientibus ad nos grassatus: nempe, hanc transgressionis arborem esse; cuius etiam foliis ad corpus legendum hi, qui mandata violaverunt, usi sunt, ac proinde Christus humano, ac misericordiam animo, hoc ei imprecatus est, ut ne post hæc fructum, peccati causam ferret. Ficus fuit transgressionis arbor, cuius aspectu mulier vaga oculis delectata: Vidit igitur mulier, quod bonum esset lignum ad ascendendum & pulchrum oculis, aspectuque delectabile. Genes. 3. num. 6. inde Sapiens Dominus aspectu medetur; et si lignum pulchrum oculis visum induxit ad peccatum, peccata visa ariditatis imposita deterrere ad peccatum: nam si Eva de ficus aspectu temeritate insanivit, ut isobediens existeret suo creatori, jam exsiccatæ arboris visus filios ad Nominis obedientiam, ac reverentiam impellat; nam iusta delicti pena visa ad virtutis subsidium inservit.

Quintò, ad eadem verba Pelusiora: Christus humana, ac misericordiam animo hoc ei imprecatus est, ut ne post hæc fructum peccati causam ferret: ex omnibus arboribus solam ficum sterilitate multavit elementissimus Jesus: in ficu agnovit occasionem totius ruinæ generis humani; nam ejus pomo antiquus serpens primos parentes decepit, illiusque visu, tanquam illic primos parentes Adam, & Evam ad peccatum traxit. Hinc noscens Jesus in ficu occasionem peccati, indeque prænotans, quod tempore sui magni triumphi, qui antecedenti die, Dominica nempe Palmarum contigerat, magnus sui adventus triumphum putavit, si potentes, ac efficaces peccati occasiones à suis hominibus auferret: unde arborem, in qua occasiones peccati representabantur, cam omnino desens maledictione percussit, & ferit. De Divino Sponso dicitur Cantic. 2. n. 9. En ipse sit respiciens per fenestras, prospiciens per cancellos. Septuaginta juxta D. Ambr. legunt: Prospiciens per fenestras, eminens super retia: ut ipsa retia, ac laqueos peccatorum confringat, expugnet, ac delectat, ut explicat ipse Ambrosius serm. 6. in Psalm. 118.

Sextò: D. Athanasius quæst. 58. ait: Quia post transgressionem Adam accepit folia ficus, quibus obtexit sua turpitudinis peccatum, cum Christus destrueret transgressionis peccatum, & confingeret, deleterique in cruce, arefecit operculum peccati, id est folia ficus, quibus Adam tegebatur. Postquam primi parentes peccarunt: Conservemus folia ficus, & fecerunt sibi perizonia. Genes. 3. n. 7. Christus Jesus veniens in salutem generis humani, peccatoribus salutis medelam afferens, peccatorum tegumenta destruit, & delet: Maxime salutatis via nobis est, peccata aperire, & manifestare, & non tegere, ac operire, & inde Divinus Magister arborem, quæ dedit prima tegumenta peccatorum, exsiccat, & corrumpit: Cum destrueret transgressionis peccatum, arefecit operculum peccati. Cum ex Spiritu Jesu homo denudat, ac manifestat sua peccata, statim proximus sit salutis, ut cælestibus donis impleatur.

Ait Regius Vates Psalm. 103. n. 9. Ascendunt montes, & descendunt campi in locum, quem fundasti eis. Terminum posuisti, quem non transgredientur, neque convertentur operire terram, &c. & statim subdit: Rigans montes de superioribus suis. D. Chryl. & alii Patres in sensu mystico hæc

Gen. 3. Iusta pena visa virtutis subsidium.

11. Pelusiora.

Magnus Christi triumphus, occasiones peccati eripere. Cantic. 2. Septuag. Ambr.

14. D. Athanasius.

Genes. 3.

Peccata nostra sunt denudanda, & illorum tegumenta destrucenda.

15. Psalm. 103.

QUESTIO II.

Quare hæc ficulnea maledicitur; & non potius illa, quæ extitit in paradiso, & totius humani generis ruina fuit?

Arbor illa, quæ pomum protulit, ansum ministrans primorum parentum peccato, ficus erat, ut docent Isidorus Pelusiora, D. Ambr. D. Athanasius citati superiori quæstio. ne, & alii etiam citandi quæstione sequenti. Cur ergo hæc ficus maledictum tulit, & non potius illa, quæ tantorum malorum causam protulit? majus enim crimen videtur peccato pomum ministrare, quam si famelicis denegeret; maxime cum Dominus utrobique monus iudicis adimpleat: cur ergo in utroque casu eadem non profertur sententia? Quæ ergo ratio paradisi plantam à tanta indignatione defendit?

Respondet primò, quod ficulnea illa erat plantata in medio paradisi. Genes. 3. n. 3. Hæc autem de qua nobis est sermo secus viam. Paradisus hortus, in quo Deus ostendit divitias suæ bonitatis, pietatis, ac clementiæ; ut docent D. Ambr. lib. de Paradiso, c. 1. & 3. Anastasius Sinaita in Hexamer. At verò situs circa viam, est damnosum, ac vitiorum omnium transitus, & scala, ut superiori quæstione, ad calcem notavi ex Alberto Magno; Inde illa prima arbor à loco pietatis ac benignitatis, pietatem, ac benignitatem sibi comparavit. Hæc verò à malignitatis, ac perditionis via omnem maledictionem, ac damnum reportavit.

Secundò: Ficus illa paradisi, etsi indignationem promeruit; dum cupiditati Adami, & Evæ inservivit; tamen maxime sibi consulit, dum ipsi primis parentibus, pauperibus, & nudis vestes exhibuit? Cum cognovissent se esse nudos, consueverunt folia ficus, & fecerunt sibi perizonia. Genes. 3. num. 7. Ficus hæc veluti benignitate plena, de foliis suis vestes pauperibus administrat, & inde ipsi foliis tanquam ex clypeo, ac scuto se protegit ad declinandam omnia maledictionis, ac pœnæ, a quibus est expoliata ficus Jerosolymitana; quæ nec nudis dat vestes, nec famelicis præbet cibum, & inde in omne maledictum devenit à quo effugit illa prima misericors, quæ sua pietate, non solum sibi, sed etiam aliis asyllum comparavit.

Post primorum parentum peccatum, cum audissent vocem Domini deambulantis in paradiso: Abscondit se Adam, & uxor ejus à facie Domini Dei in medio ligni paradisi. Genes. 3. n. 8. Hoc lignum erat illud scientiæ boni, & mali, ut tenent communiter Expositores, Abulens, Lippoman. Pereira, & alii; sed cur ad sui abscondiculum, ac protectionem hanc arborem elegit Adamus? cum maxime ab illa deberet fugere; utpote quæ sui peccati causa extitit. Cur non ad aliam, sed ad hanc confugit? Deinde Adamus bene sciebat, quod omnia sunt nuda, & aperta oculis Dei, & quod nihil ei est opertum: ergo maxime errare videtur, dum se in tentat abscondere; non tamen peccatus erravit: confugit ad misericordem arborem,

Qui non operit, sed denuat sua peccata, impletur divina gratia.

Arnobius.

16. Alb. Magn.

Quin periculoso visum, in maledictum cadit.

Math. 13.

Psalm. 79.

Isai. 51.

17. Antioch.

In majoribus afflictiis superandis elucet Divina virtus.

Gen. 37.

Rupertus.

hæc exponunt; per montes intelligunt justos, & sanctos, qui contemplatione, ac meditatione ascendunt in cælum; & per campos, Sanctos, & justos humiles, qui sua consideratione ad alteram, miseriam, ac vilitatem descendunt. Terminum posuisti, quem non transgredientur. Continentes se intra terminos suæ conditionis ac status, & ultra non procedunt, Neque convertentur operire: nec intendunt, nec affectant operire, ac tegere suos defectus, suasque terras fragilitates: Et quid inde sequitur, ex eo quod animo inducat non occultare, ac cooperire, quæ ex humana fragilitate contraxerant: Rigans montes de superioribus suis. Ingenti gratiarum copia, ac cælestium donorum irrigantur, replentur, ac abundant, cum non operiant terram, sicut operuit Adam. Arnobius ait: Ex foliis enim ficulneis operuit terram, & abscondit se. Ipsi non operiunt terram. Et quia non est operiva, rigat eam Dominus de superioribus suis. Si verò terra fuerit, & cælo absconditur, ne de superioribus rigeretur.

Septimo: Albertus Magnus ait, secus viam, ideo mirum esset, si ficus usque ad maturitatem conservasset: est via transitus demonum in omni vitio. Alie arbores erant in itinere, sed non propè viam, & ab illa distabant, cum dicitur, quod hæc ficulnea esset secus viam: ibi ejus perditio, ac ruina denotatur; nam via est transitus demonum cum omni tentatione, ut à transeuntibus diripiatur fructus ejus, qui nonquam ad maturitatem perveniat. Matth. 13. n. 4. Quæ occiderunt, secus viam, venerunt volucres cæli, & comederunt illa. Psalm. 79. n. 13. Videmians eam omnes, qui prætergrediuntur viam. Et Isaias 51. n. 23. Posuisti corpus tuum, quasi viam transeuntibus. Hoc deplorat Prophetæ super Jerusalem, tanquam supremum malum, quod se projecit in viam omnium iniquitatum, ac malorum, ut inde in omne peccatum transiret, cum tantis tentationibus esset exposita.

Octavo: Victor Antioch. in c. 11. Marc. ait: Arborem ficus, quam sola sua inopatione statim exstingueret, selegit, quæ instam humilitatem non facile deserere solet, etiamsi radicibus excidat. Christus D. ad ostendendum virtutem suæ potentiam, magis voluit arefacere ficum, quam aliam arborem. Est ficus cæteris arboribus humilior, & ideo hanc exsiccamendam elegit, ut in robustiori contrario superando, ac remouendo; clarius ejus divina virtus innotesceret; hæc enim ut humidior cæteris, magis arefactioni resistebat: Deus enim inter majores difficultates, ac impedimenta, solet ostentare suam virtutem, ac potentiam. Venit Joseph visitans fratres suos: Cum fratres illius in pascendis gregibus pariter morabantur in Sichem. Genes. 37. n. 12. In Sichem morabantur, terræ sibi valde inimicæ, in qua paulò ante magnam multitudinem virorum cum suo principe interfecerunt, de quo valde sollicitus erat Jacob, ut notat Rupertus: quomodo ergo illam terram hostilem reperit; cur ergo ad pascendas suas oves alios fecurios campos non eligunt? Disposuit hoc Divina virtus ad ostendendam suam protectionem erga familiam Jacob, quam inter magna pericula, ac impedimenta salvam conservabat, & quanto majores erant ibi inimicorum insidiæ, tanto ibi robustior, ac gloriosior elucet, & apparet divina virtus, eas destruendo ac dissipando.

Sylveira in Evang. Tom. VI.

18. Pelusiora. D. Ambr. D. Athanasius.

19. Genes. 3. D. Ambr. D. Anastasius.

Lucas sape reconclit indulgentiam, vel panam.

20. Elemosynarum nascuntur ad protegendum à malis.

21. Genes. 3. Abulens. Lippoman. Pereira.

D. Basil. Scilicet. Misericors non solum sibi, sed etiam aliis est asyrum. quæ seipsam denudaverat, ut nudos, ac pauperes vestiret; pro quo audiendus est D. Basilus Senleucus orator, qui ait: Ipsi nudati, nudant arbores: circa arborem prævaticati, ab arbore tegumentum mutuantur: Cum homo se reum culpâ agnosceret, & pœnam Divinæ Justitiæ timeret, ad arborem misericordiâ denudatam se recipit, ut de illius pietate misericordiâ protectionem habeat. Hinc forte Deus puniturus, ait ei: Ubi es? Exi foras à loco in quo es, ut exponit Pereira ac si Deus arboris misericordiam reverteretur; nec enim sub tutela misericordiâ reum punire volebat.

22. Apocal. 6. Testatur Joan. Apocalyp. 6. num. 6. Audi divi tanquam vocem in medio animalium quatuor dicentium: Bilibris tritici denario, & tres bilibres hordei denario: vinum, & oleum ne laferis: Angelus destruens apparet, qui triticum, & hordeum ad angustas, ac strictas mensuras reducat; & tunc vox cœlestis clamat pro defensione vini, & olei: Vinum, & oleum ne laferis: & cur magis Divina vox clamat pro servando vino & oleo, quàm pro tritico, & hordeo? Quid habet vinum, & oleum ad tantum sui munimen? Samaritanus ille invenit hominem à latronibus percussum, & quasi vulneribus semivivum: misericordia motus, accessit ad illum: alligavit vulnera ejus, infundens oleum & vinum. Luc. 10. num. 34. Vinum, & oleum infuserunt ad curanda vulnera hominis desituri, egeni, ac semivivi: inde facta sunt certissima salutis asyia, ad quæ nullum malum valeat pertingere, nec accedere. Ad hoc dicit Andreas Cælar. cap. 15. Apocal. Quando vero, ne vinum aut oleum ladatur, jubetur ne per turbam Christi medicina evertatur; aut per fraudem, & imposturam infirmetur, serio injungitur: ut qua illis sanare sine idonea; qui in latrones inciderunt: quæ fovere sciunt percussos, & vulneratos, ab omni malo liberantur, ne vinum, aut oleum ladatur, jubetur: ut qua illos sanare sine idonea, qui in latrones inciderunt.

Luc. 10. Qui pietatem exercet, sibi tantum comparat. Cælar. Quando vero, ne vinum aut oleum ladatur, jubetur ne per turbam Christi medicina evertatur; aut per fraudem, & imposturam infirmetur, serio injungitur: ut qua illis sanare sine idonea; qui in latrones inciderunt: quæ fovere sciunt percussos, & vulneratos, ab omni malo liberantur, ne vinum, aut oleum ladatur, jubetur: ut qua illos sanare sine idonea, qui in latrones inciderunt.

QUÆSTIO III.

Quare ob carentiam fructuum maledicitur ficulnea, cum non esset tempus ficorum: circa quod due rationes maxime literales explicantur.

23. D. Marc. Magna quæstio in hac materia, quod cum Christus D. esuriret, & venisset ad fici arborem, & nihil in ea invenisset, nisi folia; quia, ut advertit D. Marcus, non erat tempus ficorum; eam tamen maledictione percussit: nunquam ex te fructus nascatur. Cur arbor maledictione afficitur? nunquid forsitan ante tempora Principis voluntati non adulatur, ut sit apud terrenos reges? nullo modo sanè; nam Christus D. altâ, & suprema ratione omnia agebat, ac disponebat, ad quod multæ sunt rationes morales, quas quæstione sequenti dabo. Nunc duas, & magis ad litteram propono.

24. Primò. Hanc rationem mihi valde convenientem sic propono: ficulnea illa, non solum non habebat fructus, sed etiam nullam fructuum spem exhibebat: Nam hoc factum contigit ad finem mensis martii, ut ex communi sententia notavi in Expositione; & licet pro tali tempore in nostra regione, quæ est valde frigida, aliqui pullulantes fructus in arboribus non videantur, secus verò in terra Chanaan, in qua erat Christus D. quæ est valde calida, ac proinde in ea fructus sunt multi temporanei ut notant ad hoc cap. 2. Matth. Abulensis Abulens. quæst. 111. & Albertus Magnus; proindeque pro tali tempore ex ficulneis solent aliqui erumpere grossi, qui paulatim in fructus coalescunt, ac ad maturitatem exinde deveniunt; & tamen illa ficulnea, præter folia nihil habebat, ut Matthæus, & Marcus notant, nec fructus, nec illorum spem suppedirabat, ideo maledictione detestanda fuit: & sub arboris typo homines, qui nec bonorum operum fructum, nec illius spem germinant, ex eandem ac eradicandi sunt: est juxta communem sanctorum Patrum sententiam, ut statim dicam, per hanc arborem fici intelligant miseram synagogam, quæ inde exsiccat, quia nec fructum ferbat, nec de illo ferendo ulla spes dabatur.

25. Secundò: & communiiter sancti Patres, D. Hieronymus, D. Hilarius, Origenes, D. Chrysolomus à me citati in expositione, D. Paschal. lib. 9. in Matth. Gennadius in Prim. Psal. apud Catenam Corderii, D. Isidor. P. lustrata libr. 1. epist. & ad hunc locum Matth. D. Remig. Albertus Magnus, D. Thomas, Hugo, & Abulens. quæst. 117. & ad cap. 11. Marci, Victor Antiochenus, Beda in sentu mystico, ac parabolico per hanc ficulneam intelligunt miseram synagogam, tanquam in genuino sensu à Christo D. in præsentem denotato. Nam, ut ait Beda, sicut Christus per parabolas loquitur, ita etiam per parabolas operatur.

26. Ait Matthæus: Cum Jesus veniret in civitatem, esurit: & videns fici arborem. Cum dicitur, esurit: non tam cibum naturalem, quàm spiritualem, scilicet Judæorum, ac omnium hominum: nam Deus vult omnes salvos facere. Vidit arborem fici; quæ synagogam significabat; nam ut ait D. Chrysolomus, ficius sub uno cortice multa continet grana, sic & synagoga dicit magnum hominum multitudinem: Et sicut ficius, ut ait Abulensis, emittit grossos suos ante cæteram eruptionem fructuum, & foliorum; ita Apostoli præcedent cæteros in gloria. Sic D. Hilarius, Synagoga fici arbori comparatur, quia credentes primi ex Israel Apostoli grossorum modo cæteros resurrectionis gloria, & tempore antecederant. Ita ille. Erat autem arbor secus viam: D. Hieronimus ait: Arbor quam intelligimus synagogam: juxta viam erat, quia legem habebat; tamen ad viam, id est Christum non pervenit, quia in eum non credidit, nec eum recipere voluit. Venit Christus ad arborem, Et nihil invenit in ea, nisi folia tantum: Venit Christus ad synagogam, & ut docent D. Chrysolomus, Paschal. D. Thomas, non invenit in ea nisi pharisaicas traditiones, jaçantias, ac gloriosas de lege, absque ullo vero fructu.

fructu, ac opere de lege, inde Christus eam maledictione percussit: Nunquam ex te fructus nascatur: Arborem perpetuâ sterilitatem damnat, ut ostenderet plebem Judæorum propter folia, id est, verba sine fructu, ac bono opere non posse salvari, sed ad ignem mitti, ut ait D. Paschal.

27. Objectio. Objicies tamen primò. Videtur, quod figura non correspondet figurato; nam de hac arbore dicitur: Nunquam ex te fructus nascatur, & arefacta est ficulnea: & tamen Judæi in fine sæculi convertendi sunt ad Dominum, juxta Isai. 10. n. 2. Reliquia convertentur, reliquia. inquam, Jacob ad Deum fortem: Respondeo, quod Christus D. ait: non nascatur ex te: nempe ex ipsa Synagoga, quæ jam mortua era: at in fine mundi, resecta ipsa Synagoga, Judæi jam inserti in Evangelio gratiarum fonte, tunc salvi fient. Lignum habet spem: si præcisura fuerit, rursum ad odorem aquæ vivificæ, & rami ejus pullulant; Job. 14. n. 7.

28. Objectio secundò: D. Marcus scribit, quod nondum erat tempus ficorum: Ergo si sub hac ficulnea intelligitur Synagoga, per hoc videtur excusari, quia nondum erat tempus, ut fructus afferret. Respondet primò Albertus Magnus, quod ficulnea geminos fructus profert: quædam temporaneæ sunt ac præoces fici, quæ licet apud nos sint in mense Junio, tamen in regione valde calida, ut est Jerusalem, fieri potest ut habeantur in Paschate; ficius autem communes, ac maxime saporiferæ, & magnæ æstimationis apud nos sunt in mense Augusto: Tunc ait Albertus Magnus, quod Christus desideravit ficius præoces; quæ dari poterant in Paschate. Marcus autem cum ait, Quod non erat tempus ficorum, intelligit communes & maxime saporiferas ficius. Tamen cum Evangelista dicat simpliciter, quod non erat tempus ficorum, simpliciter, & absolute dicendum existimo, quod non erat tempus, ut ficulnea proferret ficius; nec præoces, nec communes, tamen debebat producere aliquos grossos, ut dixi in prima ratione. Et ideo.

29. Respondeo, quod Evangelista suprema, & alta consideratione scribit, Quod non erat tempus ficorum, ut denotaret, quod illa maledictio infligebatur in arborem, non ob vitium ipsius arboris materialis, quæ non tenebatur, nec poterat secundum vires naturæ dare poma tempore improprietate; sed ut denotaretur, quod maledictio infligebatur in arborem ob vitium rei significatæ, ac subintellectæ in arbore, Synagoga nempe Judæorum, qui omni tempore tenebantur secundum legem Dei fructus proferre in justitia, & opere sancto: nam hoc est discrimen inter arbores, & homines, quod arbores materiales habent certum, & determinatum tempus ad fructus producendos, verum nempe tempus; at homines, ut notant Chrysolom. Paschal. nullum habent præfixum tempus, & in omni tenentur germinare virtutum opera. D. Paulin. epistol. 33. ait: Bonus Dominus, qui hominem mortalem immortalitati præparat; jam & in hoc sæculo vult eum speciem perpetuitatis induere, ut fructum non accipiat de tempore, sed in omni tempore sit marurus illi, cum quo vel in quo mansurus est sine tempore. Expende illud, ut fructum non accipiat de tempore, sed in omni tempore.

30. Regius Vates de Sancto, ac viro justo agens, ait: & erit tanquam lignum, quod plantatum est secus decursus aquarum, & fructum suum dabit in tempore suo: Psalm. 1. n. 3. Arbores habent tempus, in quo ferant fructus, verò nempe tempore; in Hyeme verò equalidè arefcunt. At justus, de quo Psalmographus loquitur ad litteram, ut docet D. Bernard. serm. de S. Benedicto, Dabit fructum in tempore suo: & quodnam est tempus suum in quo dabit fructum suum? totum tempus vitæ ejus: sic ex Sanctis Patribus ait Lorinus: Est una spatium tempus nostrum. Arefcit Christus ficum in qua reperit folia, non fructum, est tempus eum ferendi non erat, ut intelligeremus, nullum tempus in hac vita sine fructu esse debere, qui in omni tempore edi a nobis potest per Dei gratiam: & ita antecederet dicitur hoc est, xerat propheta, meditabatur die, ac nocte in lege Domini: id est, ut explicat noster In cognitus cessanter toto vitæ suæ tempore. Unde rectè dixit Philo lib. de Sacrific. Abel, Virtus caret incognitus tempore. Philo.

31. De Sancto Angelo ait Johannes Apocal. 2. nu. 1. Et ostendit mihi fluvium aquæ vivæ, in medio plateæ ejus: & ex utraque parte fluminis lignum vite ferens fructus duodecim per menses singulos reddens fructum suum: Per hoc lignum irrigam à flumine Divinæ gratiæ, justum, ac sanctum intelligunt Andreas Cælar. & alii: per menses singulos ferens fructus duodecim, hoc est, perennes, ac perpetuos fructus totius sanctitatis, justitiæ, ac virtutis, ut nullo claudatur, ac terminetur tempore, quando vita dorat. Vide dicta ad calcem sequentis quæstionis.

QUÆSTIO IV.

Quare hac ficulnea cum foliis sine fructibus maledicitur, aliquæ morales rationes assignantur?

32. Primò: Victor Antiochenus in c. 1. Marci, inquitur cur Christus D. arefcit ficulneam, cum ficorum tempus non esset, sic ait: Propter Discipulos hoc fecit. Postquam enim ubique beneficia præstiterat, nullum autem puniverat, consentaneum erat, ut aliquod quandoque punientis virtutis speciem ederet. Eothymus in cap. 21. Matthæi ait: Punita est enim arbor, non quod peccaverit, sed ut discerent, qui sequuntur, quod etiam ultionem sumere possent Christus. S. milititer & ibi Theophylact. Christus D. pertransierat, mira, & magna beneficia in omnes impendens, cæcis dans visum, claudis pedes, mutis, & surdis loquelam, & auditum, infirmis sanitatem, mortuis vitam, ingenti multitudini milliom hominum satoritatem, & multa alia, & innumera beneficia largiens; visum æquum est Divinæ providentiæ, ut post magnum triumphum, ac regis acclamationem, etiam suæ punitive justitiæ ostensionem faceret maledicendo ficulneam. Regem enim decet elementia ut ametur; & etiam justitia, ut timeatur, ac ametur. Præclarè dixit Tertullianus lib. 8. de Patientia, c. 2. de ipsa patientia agens, ait: Sustinet ingrassissimas nationes... ut sua sibi patientia